

του τὰ πραχθέντα καὶ λεχθέντα· ἐκεῖνος δὲ ἀκούσας ταῦτα ἀφιέρωσε τὸ ποτήριον εἰς τὸν θεόν.

— Ἀφοῦ εἶχον κοιμηθῆ οἱ ἰκέται ἐν τῷ ἀβάτῳ, Αἰσχίνης τις ἀναβάς ἐπὶ δένδρου προσεπάθει νὰ ἴδῃ ἐντὸς αὐτοῦ καταπεσὺν δὲ ἀπὸ τοῦ δένδρου ἐπάνω εἰς πασσάλους τινάς ἐπλήγωσεν ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμούς του· εὐρισκόμενος δὲ εἰς κακὴν κατάστασιν καὶ τυφλωθεὶς, καθικετεύσας τὸν θεὸν καὶ κοιμηθεὶς ἐντὸς τοῦ ἀβάτου ἔγεινεν ὑγιής.

— Ὁ Εὐπίππος ἔφερον ἐν τῇ γνάθῳ μίαν λόγχην ἐξ ἔτη· ἀφοῦ δὲ αὐτὸς ἐκοιμήθη ἐν τῷ ἀβάτῳ, ἐξαγαγὼν ὁ θεὸς τὴν λόγχην τὴν ἔδωκεν εἰς τὰς χεῖράς του. Ὅτε δὲ ἔγεινεν ἡμέρα, ἐξῆλθεν ἔχων τὴν λόγχην ἐν χερσὶ.

— Ἀνὴρ Τορωναῖος ἔχων βδέλλας. Οὗτος κοιμηθεὶς ἐν τῷ ἀβάτῳ εἶδεν ὄνειρον· τῷ ἐφάνη, ὅτι σχίσας ὁ θεὸς διὰ μαχαίρας τὰ στήθη του ἐξήγαγε τὰς βδέλλας καὶ τῷ τὰς ἔδωκεν εἰς τὰς χεῖρας, ἔπειτα δὲ πάλιν συνέραψε τὰ στήθη του. Ὅτε δὲ ἐξημέρωσεν, ἐξῆλθεν ἔχων τὰς βδέλλας εἰς τὰς χεῖρας καὶ ἔγεινεν ὑγιής. Εἶχε δὲ καταπίει αὐτὰς ἀπατηθεὶς ὑπὸ τῆς μητρικῆς του, ἥτις τὰς εἶχε βάλει εἰς τὸ ποτόν του.

— Ἐρμόδιος ὁ Λαμφακηνὸς παράλυτος καθ' ὅλον τὸ σῶμα. Τοῦτον κοιμηθέντα ἐν τῷ ἀβάτῳ ἑθεράπευσεν ὁ θεὸς καὶ τὸν διέταξε νὰ φέρῃ εἰς τὸ ἱερὸν ὅσον ἡδύνατο μεγαλειότερον λίθον· ἐκεῖνος δὲ ἔφερε τὸν πρὸ τοῦ ἀβάτου κείμενον.

— Νικάνωρ χωλός. Ἐν ᾧ αὐτὸς καθήμενος ἦτο ἔξυπνος, παιδίον τι ἀρπάσας τὴν βακτηρίαν του ἔφευγεν· ἐκεῖνος δὲ ἀναστὰς τὸ ἐκυνήγει καὶ ἐκ τούτου ἔγεινεν ὑγιής.

— Ἀνὴρ τις ἑθεραπέυθη τὸν δάκτυλον ὑπὸ ὄφως. Οὗτος πάσχων δεινῶς κατὰ τὸν δάκτυλον τοῦ ποδὸς ὑπὸ τινος ἀγρίας πληγῆς, διέταξε ἡμέραν τινὰ τοὺς ὑπὲρτάς του νὰ τὸν φέρωσιν εἰς τὸ ὑπαιθρον καὶ ἐκάθισεν ἐκεῖ ἐπὶ ἔδρας τινός· ἐν ᾧ δὲ τὸν κατέλαθεν ὕπνος, ὅφρι ἐξελθὼν ἐκ τοῦ ἀβάτου ἑθεράπευσε τὸν δάκτυλόν του διὰ τῆς γλώσσης καὶ ἔπειτα ἀνεχώρησε πάλιν εἰς τὸ ἀβάτον· ἐκεῖνος δὲ ἐξεγερευθεὶς τοῦ ὕπνου ἐντελῶς ὑγιής εἶπεν, ὅτι εἶδεν ὄνειρον· τῷ ἐφάνη, ὅτι νεανίσκος εὐμορφος ἐπέχεε φάρμακόν τι ἐπὶ τὸν δάκτυλόν του.

— Ἀλκέτας Ἀλικός. Οὗτος τυφλὸς ὢν εἶδεν ὄνειρον τῷ ἐφάνη, ὅτι προσελθὼν ὁ θεὸς ἤνοιξε διὰ τῶν δακτύλων τὰ βλέφαρά του καὶ εἶδεν ὁ Ἀλκέτας πρῶτον τὰ δένδρα τὰ ἐν τῷ ἱερῷ. Ὅτε δὲ ἔγεινεν ἡμέρα, ἐξῆλθεν ὑγιής.

— Ἡραιεὺς Μυτιληναῖος. Αὐτὸς δὲν εἶχε τρίχας εἰς τὴν κεφαλὴν, ἀλλ' εἰς τὸ γένειον παμπόλλας· αἰσχυνόμενος δὲ διότι κατεγελάτο ὑπὸ τῶν ἄλλων, ἐκοιμήθη ἐν τῷ ἱερῷ· ὁ δὲ θεὸς χρίσας διὰ φαρμάκου τὴν κεφαλὴν του ἔκαμε νὰ ἔχη τρίχας.

— Θύσων Ἐρμιονεὺς παῖς, τυφλός. Ἐν ᾧ αὐτὸς ἦτο ἔξυπνος, κύων ἐκ τῶν ἐν τῷ ἱερῷ ζώντων ἑθεράπευσε τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ ἔγεινεν ὁ Θύσων ὑγιής.

X

Ο ΚΑΚΟΣ ΖΟΥΑΒΟΣ

Ὁ σιδηρουργὸς Λώρης ἐσπέραν τινὰ δὲν ἦτο εὐχαριστημένος.

Συνήθως, μετὰ τὸ πέρασ τῆς ἐργασίας, ἄμα τῇ δῦσει τοῦ ἡλίου ἐκάθητο ἐπὶ ἐδωλίου τινὸς πρὸ τῆς θύρας του, ὅπως ἀπολαύσῃ τῆς ἡδίας ἐκείνης ἀναπαύσεως τῆς μετὰ τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν θερμότητα τῆς ἡμέρας, πρὶν δὲ δώσῃ τὴν ἄδειαν εἰς τοὺς ἐργάτας του ν' ἀπέλθωσιν, ἔπινε μετ' αὐτῶν ποτήριά τινα δροσεροῦ ζύθου. Ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ γέρον ἐμεινεν ἐν τῷ σιδηρουργεῖῳ του μέχρι τῆς ὥρας τοῦ δείπνου, καὶ τότε δὲ ὡσεὶ ἄκων ἐκάθησεν εἰς τὴν τραπέζαν. Ἡ γραῖα σύζυγος βλέπουσα αὐτὸν οὕτω διελογίζετο:

— Τί νάχῃ; τί ἔπαθε κ' εἶνε ἔτσι; Μὴν τοῦφεραν καμμιὰ κακὴ εἶδῃσι ἀπὸ τὸ στρατὸ καὶ δὲ θέλει νὰ μῶ τὴν πῆ; Μὴ μὰς ἀρρώσθησε τὸ παιδί μας;

Ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, καὶ ἤρκειτο μόνον καταστέλλουσα τὰς θορυβώδεις διαχύσεις τριῶν ξανθομάλλων παιδιῶν, τὰ ὅποια ἐγέλων περὶ τὴν τραπέζαν καταβροχθίζοντα τὸ φαγητόν των.

Ἐπὶ τέλους ὁ σιδηρουργὸς ἀπόθησε τὸ πινάκιόν του ὀργίλως:

— Ἄχ! οἱ τιποτένιοι!

— Μὲ ποιὸν εἶσαι θυμωμένος, Λώρη μου; ἔλα πές μου το.

Τότε ἐξερράγη τοῦ γέροντος ἡ ἀγανάκτησις.

— Εἶμαι θυμωμένος μ' αὐτοὺς τοὺς πέντε ἐξῆ ἀχρεῖους ποὺ βλέπω νὰ κυλιούνται ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδυ 'ς τοὺς δρόμους ντυμένοι σὰν Γάλλοι στρατιῶται. Κί' ὅσο συλλογίζομαι πὼς γυρνῶν ὀπίσω καθε μέρα τέτοιοι ψεύτικοι Ἀλασσοί! . . . Μὰ τί διάβολο ἔπαθαν κί' ἐκατάντησαν ἔτσι;

Ἡ μήτηρ προσεπάθησε νὰ τοὺς ὑπερασπίσῃ.

— Τί τὰ θέλεις, καυμένη Λώρη, νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθειαν, δὲν φταῖουν κί' αὐτὰ τὰ κακόμοιρα τὰ παιδιά. Εἶνε τόσο μακρὰ ἡ Ἀλγερία ποὺ τὰ στέλνουν, 'ς τὴν Ἀφρική! . . . Ποιοῦνε τὸν τόπο τοὺς ἐκεῖ κάτω καὶ τὰ πιάνει λαχτάρια νὰ ξαναγυρίσουν πίσω, νὰ μὴν εἶνε πειὰ στρατιῶται.

Ὁ Λώρης κατήνεγεν ἰσχυρὸν γρόνθον ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Σῶπα, γυναῖκα, σῶπα! . . . σεῖς αἱ γυναῖκες τίποτε δὲν νοιώθετε. Μέρα νύχτα μὲ τὰ παιδιά, ἔχοντας 'ς αὐτὰ κάθε ὥρα τὸν νοῦ σας τὰ

βλέπετε όλα τὰ πράγματα μικρὰ σὰν τὰ μωρά σας . . . Μὰ ἐγὼ σοῦ λέγω πὼς αὐτοὶ εἶνε τιποτένιοι, προδόται, ἀριστοὶ τῆς πατρίδας καὶ πὼς ἂν γιὰ κακὴ του μοῖρα καὶ ὁ δ' δικός μας ὁ Παῦλος κἀνὴ μία τέτοια ἀτιμία, ἔτσι πού με λέν Γεώργη Λώρη, καὶ ὑπρέτησα ἐφτὰ χρόνια ἔς τὸ μηχανικό, σοῦ λέγω πὼς θὰ τὸν πετσοκόψω.

Καὶ τρομερὸς ὁ σιδηρουργὸς ἐδείκνυε τὴν μακρὰν κυνηγετικὴν μάχαιραν, ἣτις ἐκρέματο εἰς τὸν τοῖχον ὑπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ υἱοῦ του, εἰκόνα γραφείσαν ἐκεῖ κάτω ἐν Ἀφρικῇ· ἀλλ' ἰδὼν τὴν τιμίαν ἐκείνην μορφήν, τὴν ἡλιοκαῆ, κατεπραῦνθη διὰ μιᾶς καὶ ἤρξατο γελῶν.

— Τί κουτὸς ποῦμαι καὶ θυμόνω! Σὰν νὰ ἴμπορῇ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸν νοῦ τοῦ Παύλου μου νὰ γείνη Πρῶσσο, αὐτὸς πού ἔς τὸν καιρὸ τοῦ πολέμου ἐσκότωσε τόσους! . .

Ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ταύτῃ ἀποβαλὼν πᾶσαν ἀθυμίαν, ὁ γέρον Λώρης ἔφαγε μὲ ὄρεξιν, μετέβη δὲ μετ' ὀλίγον εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον ὅπως κενώσῃ δύο τρία ποτήρια ζυθοῦ.

Τώρα ἡ σύζυγός του εἶνε μόνη. Ἀπὸ κατέκλινε τὰ τρία μικρὰ της, τὰ ὁποῖα ἀκούονται ἀναπνέοντα ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ, ὡς νεόσσια ὑπνώττοντα, λαμβάνει τὸ ράψιμόν της καὶ καθήσασα πρὸ τῆς θύρας πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου ἀρχίζει νὰ ἐμβαλόνῃ. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν στενάζει καὶ σκέπτεται καθ' ἑαυτήν:

— Ναί, εἶνε τιποτένιοι, εἶνε προδόταις . . ἄς τοὺς πούν ὅ,τι θέλουν! Μὰ ἡ μάνας τους θὰ χαροῦν ἢ καυμέναις πού θὰ τοὺς δούν.

Ἀναμιμνήσκειται τοῦ καιροῦ καθ' ὃν ὁ υἱός της, πρὶν ἀπέλθῃ εἰς τὴν Ἀλγερίαν, ἦτο ἐκεῖ τοιαύτην ὄραν, περιποιοῦμενος τὸ κηπάριον. Παρατηρεῖ τὸ φρέαρ ὅπου ἤρχετο ὅπως γεμίση τὸ ποτιστήριον, φορῶν βλοῦζαν, καὶ ἔχων μακρὰν τὴν κόμην, τὴν ὠραίαν ἐκείνην κόμην, ἣν τῷ ἔκοψαν εὐθύς ἅμα κατετάχθη εἰς τὸ σύνταγμα τῶν ζουάβων.

Αἰφνης ἀνατριχάζει. Ἡ μικρὰ θύρα τοῦ κήπου, ἢ πρὸς τοὺς ἀγρούς βλέπουσα, ἠνοιχθη. Οἱ κύνες δὲν ὑλάκτησαν. Ἐν τούτοις ὁ εἰσελθὼν βαδίζει λαθραίως παρὰ τὸν τοῖχον ὡς κλέπτης, κρύπτεται ὀπισθεν τῶν κυψελῶν.

— Καλησπέρα, μάνα!

Ὁ Παῦλος εἶνε ἐνώπιόν της, ἐν ἀταξίᾳ ἔχων τὴν στολὴν αὐτοῦ, κατησχυμένος, τεταραγμένος. Ὁ ἄθλιος ἐπανῆλθεν εἰς τὸν τόπον του μετὰ τῶν ἄλλων, ἀπὸ μιᾶς δὲ ὥρας περιφέρεται περὶ τῆς οἰκίας ἀναμένων ν' ἀναχωρήσῃ ὁ πατήρ του ὅπως εἰσέλθῃ. Ἡ γηραιὰ μήτηρ αἰσθάνεται ὅτι πρέπει νὰ τὸν ἐπιπλήξῃ, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὸ θάρρος. Παρῆλθε τόσος καιρὸς ἀφ' ὅτου δὲν τὸν ἐφίλησε! Ἐκτὸς δὲ τούτου καὶ ὁ υἱὸς φέρει τόσα πειστικὰ ἐπιχειρήματα ὅτι ἀπεθυμήσε πολὺ τὸν τόπον, τὸ σιδηρουργεῖον, ὅτι δὲν ἐβαστοῦσε πλεῖα νὰ ζῇ

μακρυάτων, καὶ κοντὰ σ' αὐτὰ ἢ πειθαρχία ἔγεινε αὐστηρότερη καὶ οἱ ἄλλοι στρατιῶται τὸν ἐφώναζαν Πρῶσσο διὰ τὴν διαφορετικὴν προφορὰ πού εἶχε ὡς Ἄλσατός. » Πᾶν ὅ,τι λέγει τὸ πιστεύει αὐτῇ. Καὶ μόνον βλέπουσα αὐτὸν πείθεται. Συνομιλοῦντες ἐμβαίνουσιν εἰς χαμηλὴν αἴθουσαν. Τὰ μικρὰ ἀφυπνισθέντα τρέχουσι γυμνόποδα, μετὰ τὸ ὑποκάμισον, διὰ νὰ φιλήσουν τὸν μέγαν των ἀδελφόν. Ἡ μήτηρ τῷ προσφέρει νὰ φάγῃ, ἀλλὰ δὲν ἔχει ὄρεξιν. Διψᾷ ὅμως πολὺ καὶ πίνει ἀπλήστως νερὸν μετὰ τὸν ζυθὸν καὶ τὸν λευκὸν οἶνον ὃν μετὰ τῶν ἄλλων κατακόρως συνέπιε ἀπὸ τῆς πρωΐας εἰς τὸ καπηλεῖον.

Αἰφνης βήματα ἀκούονται εἰς τὴν αὐλήν. Ὁ σιδηρουργὸς ἐπανέρχεται.

— Παῦλο, νὰ ὁ πατέρας σου! . . . Γρήγορα κρύψου γιὰ νὰ εὔρω καιρὸ νὰ τοῦ μιλήσω, νὰ τοῦ πῶ . . . καὶ ὡθεὶ αὐτὸν ὀπίσω τῆς μεγάλης ἀργιλοπλάστου θερμάστρας, ἔπειτα δ' ἐπαναλαμβάνει τὸ ράψιμόν της, μὲ τρεμούσας χεῖρας. Δυστυχῶς τὸ πιλίκιον τοῦ ζουάβου ἔμεινεν ἐπὶ τῆς τραπέζης· τοῦτο δὲ πρῶτον βλέπει ὁ Λώρης ἅμα εἰσελθὼν. Βλέπει καὶ τὴν ὠχρότητα τῆς μητρός, τὴν ἀμηχανίαν της . . . Ἐννοεῖ τὰ πάντα.

— Ὁ Παῦλος εἶν' ἐδῶ! . . . λέγει διὰ φωνῆς βροντώδους καὶ παραφώρας ἀρπάσας ἀπὸ τοῦ τοίχου τὴν σπάθην του ὄρμαζ πρὸς τὴν θερμάστραν ὅπου ὁ ζουάβος πτήσσω, πελιθνός, διὰ μιᾶς συνελθὼν ἐκ τῆς μέθης, στηρίζεται εἰς τὸν τοῖχον ἐκ φόβου μὴ πέσῃ.

Ἡ μήτηρ ὄρμαζ ἀνὰ μέσον πατρὸς καὶ υἱοῦ.

— Λώρη, Λώρη, μὴ τὸν σκοτώσῃς . . . Ἐγὼ τοῦγραψα νᾶρθῃ, ἐγὼ τοῦγραψα πὼς τὸν χρειάζεσαι ἔς τὸ μαγαζεῖ.

Καὶ δρᾶττεται ἀπρὶξ τοῦ βραχιονός του, καὶ κρέματα ἀπ' αὐτοῦ ὀλολιζουσα. Ἐν τῇ σκοτίᾳ τοῦ δωματίου των, τὰ παιδιὰ κλαίουσιν ἀκούοντα τὰς φωνὰς ταύτας τὰς μεστὰς ὀργῆς καὶ δακρύων, τὰς τόσον παρηλλαγμένας ὥστε δὲν ἀναγνωρίζουσιν αὐτὰς πλέον. . . Ὁ σιδηρουργὸς σταματᾷ, καὶ ἀτενῶς θεωρῶν τὴν γραιάν του σύζυγον.

— Ἄ! σὺ τοῦ εἶπες νᾶλθῃ. . . Ἄν εἶν' ἔτσι, καλὰ, ἄς πάγῃ νὰ κοιμηθῇ. Αὔριον θὰ δῶ τί θὰ κάμω.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Παῦλος ἀφυπνισθεὶς ἀπὸ ὕπνου βαρέος, πλήρους ἐφιαλτῶν καὶ τρομερῶν ὀνείρων, εἶδεν ἑαυτὸν ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας:

Διὰ μέσου τῶν μικρῶν παραθύρων, τῶν ὑπὸ αἰγοκλήματος ἀνθισμένου περιεστεμμένων διέρχεται ὁ ἥλιος θερμός, πρὸ πολλοῦ ἀνατείλας. Κάτω, αἱ σφύραι ἤχουσιν ἐπὶ τοῦ ἄκμονος. . . Ἡ μήτηρ εἶνε παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του· δὲν ἀπέλιπεν αὐτὸν καθ' ὅλην τὴν νύκτα, φοβουμένη τὴν ὀργὴν τοῦ ἀνδρός της. Ἄλλ' οὔτε ὁ γέρον

κατεκλίθη. Ἄχρι τῆς πρωΐας ἐξηκολούθησε βηματίζων ἐν τῇ οἰκίᾳ, κλαίων, στεναάζων, ἀνοίγων καὶ κλείων τὰ ἐρμάρια. Τώρα εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ υἱοῦ του, σοβαρῶς, ἐνδεδυμένος ὡς διὰ ταξιδίου, πλατύγυρον πῖλον φορῶν ἐπὶ κεφαλῆς, καὶ στερρὸν κρατῶν ὄρεινου βάκτρον, σιδηροῦν εἰς τὸ ἄκρον. Προχωρεῖ εὐθὺ πρὸς τὴν κλίνην.

— Ἐλα! Ἐπάνω! . . . σήκω!

Ὁ υἱὸς του τεταραχμένος πειρᾶται ν' ἀναλάβῃ τὴν στολὴν τοῦ ζουάβου.

— Ὅχι αὐτὰ . . . εἶπεν ὁ πατὴρ αὐστηρῶς.

Ἡ δὲ μήτηρ μετὰ δειλίας:

— Μὰ δὲν ἔχει ἄλλα ρούχα, Λώρη μου.

— Δὸς του τὰ δικά μου . . . Ἐμένα δὲν μοῦ χρειάζονται πλειά.

Ἐνῶ ἐνδύεται ὁ υἱός, ὁ Λώρης διπλόνει ἐπιμελῶς τὴν στολὴν τοῦ ζουάβου, τὸ μικρὸ ἀντερὶ, τὸ πλατὺ κόκκινο βρακὶ καὶ ἀποτελέσας τὸ δέμα ἀναρτᾷ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ του τὴν ἐκ λευκοσιδήρου στενήν θήκην, ἐν ἣ περιέχεται τὸ φύλλον πορείας.

— Τώρα ἄς καταβουῖμε κάτω, εἶπε, καὶ οἱ τρεῖς κατέβησαν εἰς τὸ σιδηρουργεῖον οὐδὲν εἰπόντες . . . Ὁ φυσιτῆρ ἀναπνέει βαρῶς· πάντες εἶνε εἰς τὸ ἔργον. Ἐπαναβλέπων τὸ σιδηρουργεῖον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τοςάκις ἀνελογίσθη ἐκεῖ κάτω ἐν Ἀφρικῇ, ὁ ζουάβος ἀναμνησκαίεται τῶν παιδικῶν του χρόνων ὅτε ἔπαιζε ἐκεῖ μεταξὺ τῆς θερμότητος τῆς ὁδοῦ καὶ τῶν σπινθέρων τοῦ μεγάλου πυραύνου, αἵτινες ἀνεπήδων σπινθηροβόλοι ἐπὶ τῆς μαύρης ἀσθόλης. Σφοδρὰ δὲ συγκίνησις καταλαμβάνει αὐτόν, καὶ πόθος πρὸς αἴτησιν συγγνώμης τοῦ πατρὸς του, ἀλλ' ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμούς συναντᾷ ἀδυσώπητον τὸ βλέμμα του.

Ἐπὶ τέλους ὁ σιδηρουργὸς ἀποφασίζει νὰ ὀμιλήσῃ.

— Παίδι, λέγει, νὰ τὸ ἀμμῶνι, νὰ τὰ σφουριά . . . ὅλα δικά σου εἶνε . . . Κι' αὐτὰ δικά σου, ἐπιλέγει δεικνύων τὸ κηπάριον ὕπερ διαφαίνεται εἰς τὸ βάθος πλήρης ἡλίου καὶ μελισσῶν διὰ μέσου τῶν καπνισμένων παραστάδων τῆς θύρας . . . Τὰ μελίσσια, τ' ἀμπέλι, τὸ σπίτι, ὅλα δικά σου . . . Ἀφοῦ ἑθυσίασες τὴν τιμὴν σου γι' αὐτὰ τὰ πράγματα, φύλαγέ τα κἄν . . . Ἀπὸ τώρα σὺ εἶσαι ἀφέντης ἐδῶ μέσα. Ἐγὼ φεύγω . . . Χρυστᾶς πέντε χρόνια 'ς τὴν Πατρίδα, πάγω νὰ τὰ πλερώσω γὼ γιὰ σένα! . . .

— Λώρη, Λώρη, ποῦ πᾶς; ἀναφωνεῖ ἡ δύστηνος γραῖα.

— Πατέρα! ἀναφωνεῖ ἰκετευτικῶς ὁ υἱός.

Ἄλλ' ὁ σιδηρουργὸς ἀπῆλθεν ἤδη, ταχέως βαδίζων, οὐδὲ στρέφων ὀπίσω τὴν κεφαλὴν.

Ἐν Σιδῆ-βέλ-Ἀβές, εἰς τὸ τρίτον σύνταγμα τῶν ζουάβων ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν εὐρίσκειται κατα-

τεταγμένος ἑθελοντῆς πεντήκοντα πέντε ἐτῶν.
(Alphonse Daudet)

Α. Π. Κ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἵπάλληλος ἐμπορικῶ φέρει βαρὺν λογαριασμὸν εἰς τὴν Κυρίαν Ν* διὰ νὰ πληρωθῇ.

— Καὶ πῶς, λέγει ἡ Κυρία ἐξετάζουσα αὐτόν, δὲν ἔχετε λάβει τίποτε!

— Μὲ συγχωρεῖτε, Κυρία, ἔλαβα προχθὲς μόνον ἓνα μ.π.ά.τ.σ.ο ἀπὸ τὸν Κύριον, γιὰ τὸ ἐπαρουσίασα τὸν λογαριασμὸν νὰ μᾶς πληρώσῃ!

* *

Ὁ Ἄγαθόπουλος εἶνε ὑπηρετῆς. Προχθὲς φέρει εἰς τὸν κύριόν του ζεῦγος ὑποδημάτων, ὅπως διόλου ἀνομοίων.

— Τί υποδήματ' αὐτὰ μούφερεις ἐδῶ; λέγει ὁ κύριος· δὲν βλέπεις, καυμένη, πῶς εἶνε ἀταίριαστα;

— Τὸ βλέπω, ἀφέντη· μὰ κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί συμβαίνει; δὲν εἶνε μόνον αὐτὰ ποῦ εἶνε ἀταίριαστα· κχι τὸ ἄλλο ζευγάρι ποῦ ἔχω ἔξω κι' ἐκεῖνα ἔτσι εἶνε, τὸ ἓνα διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ ἄλλο! . . .

* *

— Ἀλέκο, κύτταξε μὴ βγῆς ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, νὰ μὴ σὲ κτυπήσῃ καμμιὰ ἀμαξά, ἔλεγεν ἡ κυρία Δ* εἰς τὸν μικρὸν υἱὸν τῆς.

— Ἐννοιά σου, μαμά, θὰ καθήσω ἐδῶ εἰς τὴν αὐλή. Μετὰ τινα λεπτὰ ἡ κυρία βλέπει τὸν μικρὸν ἀντάρτην παίζοντα εἰς τὸν δρόμον.

— Ἀλέκο, δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴ βγῆς ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα; τοῦ φωνάζει μὲ θυμὸν ἡ μητέρα.

— Μὰ δὲ δ'γῆκα ἀπ' τὴν πόρτα, μαμά, ἐπήδησα ἀπ' τὸν τοῖχον τῆς αὐλῆς!

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Τὴν ἀρίστην πολιτείαν δυνάμεθα νὰ γνωρίσωμεν καθ' ὃν τρόπον καὶ τὴν ἀρίστην γυναῖκα — ἐκ τοῦ ὅτι οὐδεὶς ὀμιλεῖ περὶ αὐτῆς.

Ὁ χειρότερος δοῦλος δὲν εἶνε ὁ ὑποτασσόμενος εἰς δεσπότην, ἀλλ' ὁ υποκείμενος εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀμάθειαν, τὸν ἴδιον ἐγωϊσμὸν καὶ τὴν ἰδίαν πονηρίαν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡ μεγίστη σιδηροδρομικὴ ἑταιρία τοῦ κόσμου εἶνε ἡ τῶν σιδηροδρόμων τῆς Πενσυλβανίας ἐν Ἀμερικῇ, εἰσπράξασα κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος 537 ἑκατομμύρια φράγκων. Ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ « Ἐταιρία τοῦ Λονδίνου καὶ τῶν βορειοδυτικῶν ἐπαρχιῶν » εἰσέπραξε 300 ἑκατομμύρια, ἐν Γαλλίᾳ δὲ ἡ « Ἐταιρία Παρισίων Λυῶνος καὶ Μεσογείου » 350 ἑκατομμύρια.

Κατὰ τὴν γενομένην τελευταίαν ἀπογραφὴν ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπάρχουσι ἐν τῇ χώρᾳ ταῦτη ἱερεῖς τῶν διαφό-